

[Alfred Jensen.]

målet om en sanering af de usunde boligkvarterer og ejendomme. Det er nemlig ikke alene et spørgsmål om beskæftigelse, det er også et spørgsmål om at sikre en del af befolkningen bedre og sundere boligforhold. Hvis der ikke er tænkt mere på sanering, end hvad der kan læses ud af forslag til lov om boligbyggeri angående erstatningslejligheder, nemlig 1 500 årligt, så er det for lidt. Saneringen må skride meget hurtigere frem. Jeg ved, det er dyrt, men det koster også samfundet penge, at disse uhumiske boliger benyttes som menneskeboliger. Det viser sig nemlig, at sygdom oftere er gæst hos beboere i saneringsmodne lejligheder end i det nyere byggeri. Hvad der spares i penge ved at udskyde saneringen, betaler folket med sygdom og samfundet med større udgifter til læge, medicin og hospital. Derfor må der mere gang i saneringen, og erstatningslejligheder til en overkommelig betaling må sikres opført i større omfang end påtænkt.

Den kommunistiske gruppe billiger også, at der stilles omfattende midler til rådighed for boligbyggeriet i Grønland. Behovet her er absolut ikke mindre end i vor del af riget. Det er tværtimod større. Det er også her bedre at bygge boliger end at bygge hospitaler.

Også planerne om støtte til erhvervsliv og industri har vi den største sympati for. Vi har imidlertid den opfattelse, som jeg fremførte under forespørgselsdebatten i sidste uge, at forslag af denne art egentlig bør frem til behandling her i tinget i lovforslags form.

Jeg mener i øvrigt, at der ikke er gjort nok for, at grønlænderne kan leve og arbejde på lige fod med og på samme betingelser som andre statsborgere i vort land. Der må hurtigst muligt sættes ind på at ændre dette forhold, så der ikke alene i ord, men også i praksis sikres grønlænderne fuld ligestilling. Det drejer sig ikke alene om sociale og arbejdsmæssige forhold, det drejer sig også om deres områdes udnyttelse til militære formål.

Da amerikanerne bemægtigede sig Thule til anlæg af en militærbase, vendte en af de grønlandske repræsentanter her i tinget, Frederik Lynge, sig imod folkeflytningen. Han understregede, at for grønlænderne var

folkeflytning ensbetydende med slaveri. Jeg tænkte netop på denne bemærkning, da et spørgsmål angående anbringelse af en radarstation i Angmagssalikdistriktet var til behandling her ved mødets begyndelse. Vi billiger ikke, at man anbringer en radarstation dér, selv om der skulle være foregået de forhandlinger, overenskomsten kræver. Vi mener, at lige så lidt som vi skal have baser her i det egentlige Danmark, skal man have det i Grønland; også dér må vi holde de fremmede militærstyrker ude. Den omstændighed, at befolkningen på Kulusuk ikke har ønsket at blive flyttet, er ikke ensbetydende med, at de er tilfredse med, at man anbringer radarstationen dér. Jeg vil tro, at andre forhold også spiller ind og medfører, at befolkningen, som jeg forstod af forhandlingerne, er meget utilfreds og betakker sig for at blive udsat for en sådan flytning. Vi har altså den opfattelse, at man ikke bør anbringe radarstationen dér, og at man bør sætte ind på at få de baser, der findes i Grønland, afviklet.

Hvad militærvæsenet og militæruddgifterne angår, har vor gruppe ofte givet udtryk for sin stilling hertil.

Som bekendt gik vi imod tilslutningen til NATO, da vi ikke betragter denne organisation som noget organ til betryggelse af freden og den nationale selvstændighed, men tværtimod som en foranstaltning, der tjener aggressive formål og bidrager til at øge spændingen i Europa og i hele verden. Danmark opnår ikke herigennem nogen sikkerhed, men er derimod udsat for at blive draget ind i en eller anden stormagtskrig mod sine ønsker og interesser; sommerens tildragelser i og omkring det nære østen var en passende illustration dertil.

Netop fordi vi forudsiger noget sådant, har vi ikke alene stemt imod tilslutningen til NATO-pagten, men også imod militærordningen og finanslovsforslagene, der bygger på denne politik og indeholder de nødvendige bevillinger hertil. Vi har ved anden behandling af finanslovsforslaget stemt imod § 21, der indeholder hovedparten af udgifterne til militarismen. Vi gør det, ikke alene fordi vi ønsker at protestere imod udgifterne til NATO-politikken, men også fordi vi mener, at pengene kan og bør bruges til mere nyttige formål som f. eks. til ungdommens uddannelse til fredelige